

РЕШЕНИЕ

№ 839

гр. Варна, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Евгения Мечева

при участието на секретаря Стоянка М. Георгиева
като разглежда докладваното от Евгения Мечева Гражданско дело № 20233110103009 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по предявени от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец” № 23Б, срещу Министерство на културата на Република България, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Александър Стамболийски” № 17, обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: сумата 4111.60 лв., представляваща консумирана и неплатена топлинна енергия за периода м.05.2018 г. – м.04.2020 г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж. к. „Младост 1“, бл. *****, с абонатен номер *****, ведно със законната лихва върху главницата 4111.60 лв., считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 19.10.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата 691.38 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата 4111.60 лв. за периода 15.09.2019 г. – 26.10.2021 г.; сумата 18.94 лв., представляваща дължима сума за дялово разпределение за периода м.10.2018 г. – м.04.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата 18.94 лв., считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 19.10.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 4.30 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата 18.94 лв. за периода 01.12.2018 г. – 26.10.2021 г.

В исковата си молба и уточняващите молби към нея ищецът „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД твърди, че Р. А. Д., в качеството си на собственик на топлоснабдения имот е била клиент на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл. 153, ал. 1 ЗЕ. С оглед настъпилата смърт на длъжника дружеството е направило опит да се снабди с удостоверение за наследници от общината. Такова обаче не му е издадено, поради което е в невъзможност да определи и уточни квотите на отговорността по отношение натрупаните задължения за консумирана и незаплатена топлинна енергия. Искът е насочен срещу наследниците на починалия длъжник Р. А. Д.. Твърди,

че въз основа на чл. 139 ЗЕ разпределението на топлинна енергия между потребителите в сграда в режим на етажна собственост се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Посочва, че съгласно чл. 155, ал. 1, т. 2 ЗЕ сумите за ТЕ са начислявани от дружеството-ищец по прогнозни месечни вноски, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение. В уточняващата си молба от 06.07.2023 г. ищецът моли във връзка с установената смърт на наследодателя Р. А. Д. и отказите от наследството на Е. Д. М. и Р. Д. А., съответно с оглед установената липса на други наследници до VI степен, като ответник да бъде конституирана Столична община, на основание чл. 11 ЗН. С молба от 19.10.2023 г. поддържа, че Р. А. Д. е била наемател във ведомствено жилище, в което е била настанена от Комитета за култура и изкуство, чийто правопреемник след закриване на комитета е Министерство на културата. Насочва претенцията си спрямо последния, в качеството му на собственик на имота, като по отношение на ответника Столична община оттегля предявените искове. По изложените съображения моли предявените искове да бъдат уважени. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от ответника Министерство на културата, чрез процесуалния му представител – юрк. Й.Н.. Оспорва предявените искове по основание и размер. Твърди, че в счетоводната програма на Министерство на културата от 1999 г. не са намерени данни апартамент № ***, находящ се в гр. София, ***** да е прехвърлен, за да продължава да се води в баланса на министерството. По тези съображения моли производството по делото да бъде прекратено спрямо ответника Министерство на културата. В случай че съдът прецени, че делото следва да продължи, прави възражение за изтекла погасителна давност на вземанията. Твърди, че към датата, на която му е връчен препис от исковата молба, задълженията, начислени до м. 04.2020 г. се явяват погасени по давност. С погасяване на главното задължение се погасяват и акцесорните задължения, каквото е задължението за лихви. Ето защо моли предявените искове да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Претендира разноски.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищецът депозира нарочна молба, чрез процесуалния му представител – юрк. И.М., в която поддържа становище за основателност на предявените искове и моли същите да бъдат уважени.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, събраните по делото доказателства и съобрази приложимия закон, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от комисия /КЕВР/.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл.

140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ.

От съвкупния анализ на представените и приети писмени доказателства по делото, в това число два акта за държавна собственост – АДС № ****21.09.1978 г. и АДС № *****09.04.1980 г., съдът намира, че може да бъде направен обоснован извод, че жилищният блок № **** в ж. к. „Младост“, в който се намира и процесният топлоснабден имот – ап. № ****, находящ се на ет. 6, ***** в гр. София, ж. к. „Младост“, е ведомствен на Комитета за изкуство и култура /към настоящия момент Министерство на културата/, както изрично е посочено в цитираните актове за държавна собственост. Ето защо следва да се приеме, че именно ответникът като собственик на имота е задължен да заплаща консумираната в него топлинна енергия, съответно сумите за дялово разпределение. Последното за сградата се извършва именно от ищеца.

Следва да се отбележи обаче, че в срока за отговор на исковата молба по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е направил възражение за погасяване на вземанията по давност.

Съгласно задължителните разрешения, дадени в ТР № 3/2011 г. по т. д. № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви.

Настоящите вземания за незаплатена топлинна енергия и за дължими суми за дялово разпределение имат именно такъв характер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишна давност, която започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо /чл. 114, ал. 1 ЗЗД/. В настоящия случай от падежа на издаване на последната фактура, относима към задълженията през процесния исков период – 31.07.2020 г. до насочването на исковата молба срещу последния конституиран ответник Министерство на културата с нарочна молба от 19.10.2023 г. /молбата е депозирана по пощата на 18.10.2023 г./, по аргумент и от разпоредбата на чл. 228, ал. 3, изр. второ ГПК, какъвто именно е настоящият случай, е изтекъл период от над три години, поради което съдът приема, че претендираните вземания са погасени по давност.

По изложените съображения съдът приема, че така предявените искове за заплащане на главници за дължими суми за консумирана и незаплатена топлинна енергия, съответно за дялово разпределение, са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

Доколкото в настоящото производство не бе доказано съществуването на главно парично задължение, чието установяване е необходима предпоставка за уважаване на претенцията за мораторна лихва, то съдът приема, че акцесорните искове за заплащане на обезщетение за забава върху всяка една от претенциите за незаплатена топлинна енергия и за дялово разпределение също са неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

Предвид изхода на спора, разноски в настоящото производство следва да бъдат присъдени в полза на ответника. Същият претендира юрисконсултско възнаграждение, което съдът на основание чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП определя на сумата 100 лв., предвид действителната правна и фактическа сложност на делото и проявената от страна на процесуалния представител на ответника процесуална активност – депозиране на писмен отговор. По изложените съображения съдът приема, че в полза на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв., на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец” № 23Б, срещу Министерство на културата на Република България, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Александър Стамболийски” № 17, обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца следните суми: сумата 4111.60 лв., представляваща консумирана и неплатена топлинна енергия за периода м.05.2018 г. – м.04.2020 г. за топлоснабден имот, находящ се в гр. София, ж. к. „Младост 1“, бл. *****, с абонатен номер *****, ведно със законната лихва върху главницата 4111.60 лв., считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 19.10.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; сумата 691.38 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата 4111.60 лв. за периода 15.09.2019 г. – 26.10.2021 г.; сумата 18.94 лв., представляваща дължима сума за дялово разпределение за периода м.10.2018 г. – м.04.2020 г., ведно със законната лихва върху главницата 18.94 лв., считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 19.10.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата 4.30 лв., представляваща обезщетение за забава върху главницата 18.94 лв. за периода 01.12.2018 г. – 26.10.2021 г.

ОСЪЖДА „ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ” ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец” № 23Б, да **заплати** на Министерство на културата на Република България, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Александър Стамболийски” № 17, **сумата 100 лв. /сто лева/**, представляваща сторените в настоящото производство съдебно-деловодни разноски, на основание чл. 78, ал. 3 вр. ал. 8 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Варна: _____